

Sygn. akt ***XKzw 32/14***

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: ***SSO Krzysztof Chmielewski***

Protokolant: st. sekretarz sądowy Zofia Gładysiak

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Heiter - Dziurzyńskiej

po rozpoznaniu w sprawie ***M. S.***

skazanego za czyn z art. ***157 § 1 k.k.***

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w P. z dnia 11 grudnia 2013 roku

w przedmiocie odroczenia wykonania kary

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zażalenie skarżącego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji rozważył konieczność odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności w kontekście okoliczności wskazanych we wniosku o odroczenie wykonania kary i doszedł do słusznego przekonania, że wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazane przez skarżącego zarzuty stanowią polemikę z dokonanymi przez Sąd I instancji ustaleniami. Tytułem wstępu zauważyć należy, że udzielenie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, jako odstępstwo od zasady bezzwłocznego i ciągłego jej wykonywania jest instytucją wyjątkową, a zatem ściśle limitowaną i występować może tylko w przypadkach szczególnie uzasadnionych. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi przesłanka odroczenia kary pozbawienia wolności - mianowicie istnienie zbyt ciężkich skutków dla skazanego lub jego rodziny w przypadku natychmiastowego wykonania kary. Kwestia wykonywania przez skazanego remontu mieszkania dla konkubiny i jej dziecka, jest wprawdzie dla niego istotną okolicznością, jednak przerwanie prac nie może być postrzegane w kategoriach zaistnienia przesłanek z art. 151 § 1 k.k.w. Okoliczności podnoszone przez skazanego nie stanowią okoliczności, których przerwanie powodowałoby dla skazanego czy członków jego rodziny szczególnie dotkliwe skutki. Oczywiście rzeczą jest, iż nieobecność skazanego w domu jest niedogodnością dla jego najbliższych czy też jego konkubiny, lecz niedogodność ta nie przekracza zwykłej miary związanej z odbywaniem kary pozbawienia wolności. Jak wynika z wywiadu środowiskowego skazany nie ma na utrzymaniu małoletnich dzieci, rodzice skazanego nie wymagają pomocy i wsparcia ze strony skazanego, nie korzystają z pomocy opieki społecznej. Co do konkubiny skazanego i jej dziecka to z wywiadu nie wynika, by jej sytuacja materialna i osobista była na tyle zła i wymagała obecności skazanego.

Bezsprzecznie uznać należy, że osadzenie będzie niedogodnością dla skazanego, niemniej jednak jest naturalną konsekwencją prawomocnego skazania.

Skarżący w żaden sposób nie udowodnił, żeby natychmiastowe wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki w związku, z czym należało orzec jak w części dyspozytywnej.